

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [1917-08-23], [iš Voronežo - į Iskorostį].

Laukiau, tikėjau tave rasiąs Voroneže.

Laukiau, tikėjau tave rasiąs Voroneže.

Sako, dar negreit grįšianti.

Kas man dabar padaryti?

Šiandie biškį sergu. Kelionėj pavargau ir šiandie galva labai skauda.

Kas man padaryti?

Argi tu neatvažiuosi dabar? Aš šiandie sapnavau tokį nepaprastą sapną, aš mačiau Tave, tokią išblyškusią, baltą... Argi neatvažiuosi?

Čia ruduo. Vėjas, ir naktį, ir dieną staugia vėjas, lyja ir vysto rūkus. Sėdžiu tavo kambarėlyj prie lango ir klausaus, kaip vėjo aimana dūšion sminga.

Kas man dabar padaryti?

Aš manau, aš manau, kad tu atvažiuosi!

Tegu vėjas sau staugia ir ėda dūšią, tegu lietus skelbia amžiną rudens mirimą. O aš manau, kad tu atvažiuosi.

Aš laukiu, aš labai labai laukiu tavęs.

Kokia liūdna, kokia ilga ta vėjaus aimana!

Amžinas klajūnas, amžinai be kertelės, be paguodos, be rymasties... Sustoja kartais valandikei. Sustingsta. Nė lapelis nekruta. Paskui ir vėl be paliovos į tolybes, į nežinomą šalį.

Ar tu girdi, ar tu žinai, kaip aš tavęs laukiu?

Senai aš jau nebemoku galvoti ir mintimis siekti, tik kai ilgu labai — keisti širpuliai per kūną bėga, ir norisi staugti su vėjum.

Tuščias kambarys, kur tu gyveni, kur tu žydėjai, kur tu sapnavai[i] ir man sapnus siuntei...

Vienas esu tarp keturių sienų ir staugdamas vėjas dūšią marina.

„Palūkėsiu, paklūposiu...“

— — — — —

Staugia vėjas šiaurus, rudeninis. Eisiu, pasiklausysiu. Per vakarą, per naktį. Pasiklajosiu.

Laukęs džiaugsmo, nesulaukęs, tik pasėjęs rudens rytą sėklą aimanos ankstyvos, tik uždengęs veidą šydu, kad žibutės nežibėtų, kad klajūnai nematytų žiburių manų ilgių, kad rasa nesiekt ugnelės ir pro rūkus neblizgėtų, eisiu, eisiu...

Pro tą vėją rūpestingą, pro tą saulę gailestingą, pro tą vėtrą rudeninę...

Ar sulauksiu, ar sulauksiu aš tavęs?..

Kas man dabar bedaryti?..

Tegu tasai vėjas nuneš tavo šalelėn mano lūkestį. Tegu Tavo darželyj niekuomet nesigirdės tokios
aimanos, kaip pas mane.

Tegu Tavo sapnas būna lengvas lengvas.

Bučiuoju karštai karštai.

Tav[o] Bolyt[is]

KOMENTARAI